

denne Sag til overhovedet at hænge sammen med Forhandlingspolitik og Visnepolitik, og da vi maatte kunne vente os, at denne Argumentation bliver gentaget ogsaa paa andre Steder end herinde, er det maatte ikke overflødigt straks at imødegaa den nu og vise, at det ærede Medlem ræsonnerer forteret. Jeg vil i øvrigt sige angaaende Visnepolitik, at jeg vilde i det ærede Medlem fra Udsens Sted tale mindre højt om denne Sag i nærværende Samling, thi det vilde vist ikke være vanskeligt at paavise en hel Række af Sager, i hvilke det Parti, det ærede Medlem tilhører, har drevet Visnepolitik i Ordets egentligste Forstand ved at lade Sagerne ligge i Udvalget, aldeles ikke behandle dem og slet ikke lade dem komme frem. Jeg skal ikke under denne Sag drage disse Sager frem, men jeg tror ikke, at det vilde være vanskeligt, at paavise mange saadanne Sager, som man har behandlet paa denne Maade, som netop var den gamle Visnepolitik. Naar man overhovedet ikke indlød sig paa at tage Standpunkt i Sager, ikke førte dem frem i Folketinget, men lod dem ligge, ikke behandle dem, men betragtede dem med fuldkommen Sigegyldighed, idet man enten gik ud fra, at man ikke kunde føre dem igennem, som man ønskede, eller man gik ud fra, at man overhovedet ikke vilde sige sin Mening om dem, eller til svende og fidsi, at man af rent politiske Grunde lod dem ligge i Udvalget. Det er som sagt sket tit i denne Samling. Det ved det ærede Medlem meget godt, og derfor synes jeg, han ikke skulde tale saa haanlig om Visnepolitik. S og for sig har jeg aldrig været nogen Modstander af den Visnepolitik, der blev drevet for flere Aar tilbage, og det lader jo til, at det ærede Medlem heller ikke nu er nogen bestemt Modstander af den Visnepolitik, som føres af hans Gruppe. Men hvad overhovedet angaar Spørgsmaalet om Forstellen mellem Visnepolitik og Forhandlingspolitik, da synes jeg, at det ærede Medlem heller ikke ret forstaar, hvad Forhandlingspolitik er, naar han mener, at man, idet man behandler en enkelt Sag, skal tage Hensyn til andre Sager. Efter Ordets Oprindelse og ogsaa efter Ordets egentlige Betydning, var Forhandlingspolitik dette, at man forhandlede om den enkelte Sag, at man angav sit Standpunkt paa denne Sag, og at man saa søgte enten at faa sine Modstandere til at gaa ind paa sin Mening eller dog at faa sine Modstanderes Mening at vide og derpaa ved gensidig Smødelommenhed søgte at faa denne enkelte Sag bragt til Ende. Det synes jeg, er rimeligt, og det er i Virkeligheden den Forhandlingspolitik, som det

Parti, til hvilket den Gang baade det ærede Medlem og jeg hørte, indførte her i Salen. Men det er slet ikke det, som i Døblisset kaldes Forhandlingspolitik af det ærede Medlem fra Udsens (Berntsen). Det, som det ærede Medlem kalder Forhandlingspolitik, er dette, at man behandler en Sag saaledes, at man endog slipper alle sine gamle Standpunkter, at man overhovedet odelægger sit Standpunkt paa denne Sag, men derimod søger at opnaa noget helt andet, som man anser det for hensigtsmæssigt at opnaa. Det synes jeg, i og for sig er meget uheldigt i politisk Henseende. Vi hørte forleden under Universitetslovens Behandling den ærede Ordfører (H. Holm) indromme, at han ikke vilde være med til at sætte denne Sag igennem, hvis han ikke opnaede noget andet. Det vil sige: Jeg slipper denne Sag ud af mit Partis Hænder, jeg slipper det Standpunkt, jeg ellers vilde have antaget, men jeg opnaar til Gengæld noget andet, og dette andet synes jeg saa meget bedre om, at jeg for det gaar hen og odelægger mit eget Standpunkt paa Sagen. Det kan jo være overordentlig vidt, men det fører i alt Fald til, at man overhovedet ikke mere behandler Sagerne efter deres Væsen og Karakter, men efter helt andre Hensyn. Jeg ved ikke ret, hvad politisk Navn man skal give denne Politik; men at det ikke er Forhandlingspolitik, er jeg overbevist om. Der er ogsaa det uheldige derved, at vi aldrig faa at vide, hvad vi vilde kunne opnaa i den enkelte Sag. Jeg antager, at de Herrer, som nu mene, at de kunne gennemføre Folkehøjskoleloven, ville hævde over for os, at de kun kunne gennemføre den, fordi de slippe baade Universitetsloven og de lærde Skolers Lønningslov ud af deres Hænder. Jeg siger, vi faa ikke at vide, hvad vi kunde opnaa med Hensyn til Folkehøjskolen uden Hensyn til de andre Sager, da der ikke har været ført Forhandling med det andet Ting, saa vidt det er officielt bekendt, om Folkehøjskolen alene uden Hensyn til andre Sager, ligesom der heller ikke er ført Forhandling med det andet Ting om Universitetsloven og de lærde Skolers Lønningslov uden Hensyn til andre Love. De Herrer slippe nu Lovene ud af Folketingets Hænder. Men hidtil foreligger der ikke officielt noget om, hvorledes begge Ting i Fællig stille sig til denne Sag. Det synes jeg, er ret urimeligt; det er meget forteret i parlamentarisk Henseende, og politisk for den Sags Skyld usforsvarligt, ligesom det er saglig uforsvarligt. Derfor synes jeg, det ærede Medlem fra Udsens skulde tale mindre højtideligt om, hvad vort Parti vil gøre. Jeg mener, det vilde være